

Οργή και μνησικακία.

Άγιος Δημήτριος του Ροστώφ

Θυμός, Πάθη.

Σαφής, αλλά και φοβερή, είναι η προειδοποίηση του Κυρίου: «Πας ο οργιζόμενος τω αδελφώ αυτού εϊκή, ένοχος έσται τη κρίσει» (Ματθ. 5:22). Μην οργίζεσαι εναντίον κανενός ανθρώπου, έστω κι αν πραγματικά έχεις απ' αυτόν αδικηθεί. «Οργή γαρ ανδρός δικαιοσύνην Θεού ου κατεργάζεται» (Ιακ. 1:20). Γι' αυτό «ο ήλιος μη επιδυέτω επί τω παροργισμώ υμών... πάσα πικρία και θυμός και οργή και κραυγή και βλασφημία αρθήτω αφ' υμών συν πάση κακία. Γίνεσθε δε εις αλλήλους χρηστοί, εύσπλαγχοι, χαριζόμενοι εαυτοίς καθώς και ο Θεός εν Χριστώ εχαρίσατο υμίν» (Εφ. 4:26,31-32).

Μην οργίζεσαι ποτέ εναντίον κανενός και για καμιά αιτία, εκτός κι αν κάποιος θελήσει να σε χωρίσει από τον Θεό και την αγάπη Του. Ποιος όμως έχει τη δύναμη να το κατορθώσει αυτό, αν δεν το θέλεις εσύ ο ίδιος; «Τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; ...Ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελοι ούτε αρχαί ούτε

δυνάμεις ούτε ενεστώτα ούτε μέλλοντα ούτε ύψωμα ούτε βάθος ούτε τις κτίσις ετέρα δυνήσεται ημάς χωρίσαι από της αγάπης του Θεού της εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών» (Ρωμ. 8:35,38-39).

«Παύσαι από οργής και εγκατάλιπε θυμόν, μη παραζήλου ώστε πονηρεύεσθαι· ότι οι πονηρευόμενοι εξολοθρευθήσονται, οι δε υπομένοντες τον Κύριον αυτοί κληρονομήσουσι γην» (Ψαλμ. 36:8-9). Γράψε μέσα στην καρδιά σου αυτή τη σαφή εντολή που δίνει ο Θεός με το στόμα του προφήτου, και διώξε μακριά σου το πάθος της οργής.

Δεν υπάρχει σ' αυτό τον κόσμο καμιά εύλογη αιτία για να οργίζεσαι και να θυμώνεις, εκτός από τις περιπτώσεις που προσβάλλεται η δόξα του Θεού και περιφρονείται ο νόμος Του. Αλλά και τότε πρέπει να συζεύξεις την οργή με τη διάκριση, για να μη βλάψεις την ψυχή σου. «Οργίζεσθε και μη αμαρτάνετε» (Εφ. 4:26), παραγγέλλει με σοφία ο απόστολος.

Ο Κύριός μας δεν ήταν θυμώδης και οργίλος, αλλά πάντοτε πράος και μακρόθυμος με τους αμαρτωλούς: «Μάθετε απ' εμού ότι πράος ειμί και ταπεινός τη καρδία, και ευρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυχαίς υμών» (Ματθ. 11:29). Όταν οι μαθητές Του οργισμένοι κατά των Σαμαρειτών που δεν Τον δέχθηκαν, είπαν: «Κύριε, θέλεις είπωμεν πυρ καταβήναι από ουρανού και αναλώσαι αυτούς;», ο Κύριος «επετίμησεν αυτοίς και είπεν· ουκ οίδατε ποίου πνεύματος εστέ υμείς» (Λουκ. 9:54-55).

Άλλοτε πάλι, διδάσκοντας, έλεγε: «Εάν αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος· εάν δε μη αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, ουδέ ο πατήρ υμών αφήσει τα παραπτώματα υμών» (Ματθ. 6:14-15).

Θα μου πεις: Μα ο τάδε με αδίκησε, με πρόσβαλε, με συκοφάντησε, μ' έβλαψε χωρίς λόγο...

Αλλά πες μου κι εσύ, ποιος αδικήθηκε περισσότερο από τον ίδιο τον Θεό; Ποιος κακολογήθηκε, ποιος συκοφαντήθηκε, ποιος χλευάσθηκε, ποιος ατιμάσθηκε περισσότερο, αν και αναμάρτητος; Ποιος ραπίσθηκε, ποιος εμπτύσθηκε, ποιος μαστιγώθηκε, ποιος τέλος σταυρώθηκε σαν κακούργος, αν και τελείως αθώος; Κι όμως, με όλα αυτά, Εκείνος δεν οργίσθηκε και δεν κάκισε τους άνομους σταυρωτές του. Αλλά και πάνω στον Σταυρό ακόμη προσευχόταν λέγοντας: «Πάτερ, άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. 23:34).

Η πραότητα μαλακώνει και τις πιο πέτρινες καρδιές. Η οργή σκληραίνει και τις πιο μαλακές. Αν έχεις εξουσία, μην επιβάλλεσαι ποτέ με την οργή, προκαλώντας στους υφισταμένους σου τον φόβο. Είναι καλύτερο να σ' αγαπούν παρά να σε φοβούνται. Από τον φόβο προέρχονται το ψεύδος και η υποκρισία, από την αγάπη η ειλικρίνεια και η εγκαρδιότητα.

Ο οργισμένος άνθρωπος είναι τυφλός και τρελός. Δεν συναισθάνεται τι λέει και τι κάνει. Συχνά, μετά το ξέσπασμά του, μετανοεί πικρά για όσα άτοπα είπε και έκανε. Γιατί η οργή που δεν δαμάζεται συγχύζει τον νου, ταραάζει την ψυχή, καταστρέφει τη λογική, φυγαδεύει το Πνεύμα του Θεού και αφήνει τον άνθρωπο έρμαιο στα χέρια του διαβόλου. Όποιος δαμάζει τον θυμό του, εύκολα θα συγκρατήσει τον εαυτό του απ' όλα τα κακά.

Αν λοιπόν συμβεί ποτέ να οργιστείς με κάποιον, μην πεις τίποτα. Σιώπησε ή φύγε, και μην επιτρέψεις να βγει από μέσα σου η φλόγα της οργής, που θα κατακαύσει και σένα κι εκείνους που σε περιβάλλουν. Και όταν η καρδιά σου ειρηνεύσει, τότε πες, αν χρειάζεται, δυο λόγια αγάπης για την «οικοδομήν της χρείας».

Ένας ειρηνικός και πράος λόγος είναι πιο καρποφόρος και πειστικός από χίλια λόγια οργισμένα, έστω και σωστά.

Τέλος, πάντα να θυμάσαι πως αν ήσουν ταπεινός δεν θα οργιζόσουν. Η οργή είναι η πιο εκλεκτή θυγατέρα του εγωισμού. Όπου εμφανισθεί η ταπείνωση, εξαφανίζεται σαν καπνός ο θυμός.

Γέννημα της οργής είναι η μνησικακία. Μνησικακία είναι η συντήρηση της οργής, μια διαρκής κακία, σαράκι της ψυχής, ένα καρφί μπηγμένο μόνιμα στην ψυχή, φονευτής της αγάπης, της προσευχής, της μετανοίας και όλων των αρετών. Αν θέλεις να νικήσεις τη μνησικακία, πολέμησε το πάθος της οργής, που τη γεννά. Αν θέλεις όμως να τη φονεύσεις, τότε πρέπει πρώτα να παλέψεις για την απόκτηση της αγάπης και της ταπεινώσεως. Μέχρι τότε, χρησιμοποίησε σαν προσωρινό βάλαμο για την κατάσφιγαση του πάθους την ανάμνηση των παθημάτων του Κυρίου Ιησού Χριστού. Η ανάμνηση των φρικτών παθών και του σταυρικού Του θανάτου θα μαλακώσει την ψυχή σου που μνησικακεί, γιατί θα αισθανθείς υπερβολική ντροπή αναλογιζόμενος τη δική Του ανεξικακία.

Από το βιβλίο: Αγίου Δημητρίου του Ροστώφ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ. Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 2013, σελ. 63.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>